

ΑΝΝΑ ΚΟΥΠΠΑΝΟΥ

ΚΟΡΑΛΙΑ & ΚΑΣΠΑΡ

*Στις νεράιδες που κάποια καλοκαιριάτικη νύχτα
μού ζήτησαν αυτή την ιστορία*

Εικονογράφηση: Φωτεινή Τίκκου

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο

1

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΜΟΥ έδειξε τον φάκελο. Ήταν βαρύς με βαριά νέα από ό,τι αποδείχτηκε μετά. «Ο θείος Κασπάρ χάθηκε». Έτσι είπε. Πώς γίνεται να χαθεί ένας θείος; Αυτό δεν το ήξερε. Ούτε εγώ το ήξερα. Ξέραμε μόνο ότι είχε χαθεί.

Ο μπαμπάς έριξε μαύρο δάκρυ. Κι άλλα έριξε δηλαδή, αλλά εκείνο το πρώτο ήταν μεγάλο και μαύρο. Εγώ πήρα τον φάκελο στο χέρι. Και εκείνο έτρεμε.

– Χάθηκε χάθηκε δηλαδή; ρώτησα με καρδιά που έτρεμε κι εκείνη.

– Ποιος ξέρει; είπε ο μπαμπάς κι έριξε ακόμη ένα δάκρυ. Ολοστρόγγυλο αυτή τη φορά. Σαν γυάλινη μπάλα.

– Δηλαδή μπορεί και να μη χάθηκε; ρώτησα ξανά ελπίζοντας ότι κάτι είχα ακούσει λάθος.

– ‘Όχι, το λέει εδώ, μου είπε ανοίγοντας τον φάκελο και βγάζοντας από μέσα ένα λευκό χαρτί.

«Ο Κασπάρ έχει χαθεί». Αυτό έλεγε το σημείωμα.

– Ποιος έστειλε αυτό το γράμμα; ρώτησα.

– Δεν ξέρω. Δε λέει, είπε ο μπαμπάς και πήγε να βρει παρηγοριά στον κήπο με τα εποχιακά του.

Για μένα ήταν πολύ δύσκολο να κρατήσω εκείνο τον φάκελο. Όλο μου έπεφτε και γι’ αυτό αποφάσισα να τραβήξω για την ησυχία του δωματίου μου. Μόλις μπήκα, έκλεισα την πόρτα και ακούμπησα τον φάκελο προσεχτικά στο γραφείο, εκεί που κάνω όλες τις μελέτες μου.

Κάθισα και τον κοιτούσα από μακριά, από το κρεβάτι δηλαδή, αλλά δεν έλεγα να τον πλησιάσω ξανά. Φοβόμουν να τον ανοίξω. Ήταν βαρύς όπως το τρίτο δάκρυ του μπαμπά. Τον άνοιξα όμως και μέσα βρήκα έναν ακόμη φάκελο και μέσα σε εκείνον έναν ακόμη, κλειστό και σφαλισμένο, και πάνω σε εκείνο τον τελευταίο φάκελο ήταν γραμμένο το όνομά μου.

Μαζεύτηκα στο κρεβάτι. Ένα κουβαράκι τόσο δα έγινα. Τι να κάνω; Κάποιος να μου πει τι να κάνω! Να ανοίξω τον φάκελο; ρωτούσε η φωνή μέσα στο κεφάλι μου. Δε γίνεται να καθυστερείς, έλεγε μια άλλη. Και πραγματικά δε γινόταν. Γιατί, για να αφήσει ο θεός εκείνο τον φάκελο σ’ εμένα, σήμαινε ότι κάτι είχε στο μυαλό του.

Πλησίασα στο γραφείο. Τράβηξα την καρέκλα και κάθισα. Ο ήλιος έμπαινε από το παράθυρο και χάιδευε

τις μακρουλές ουρές των γραμμάτων του θείου. Πέρασα τα δάχτυλα από την πλευρά που ο φάκελος έκλεινε και έπειτα πάνω από τις λέξεις που ήταν χαραγμένες με μαύρο μελάνι. Έμοιαζαν κάπως βιαστικές. Ίσως για κάπου να το 'βαλαν. Έφερα τον φάκελο στη μύτη. Ο φάκελος μύριζε ακριβώς όπως η αγκαλιά του θείου.

Πάνω πάνω στον φάκελο έγραφε: **Προς Κοραλία (σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης).**

Κι από κάτω: **Θεός Κοραλίας, Κασπάρ Ρουσσό.**

Τι περίεργος που είναι ο θείος. Λες και χρειαζόταν να εξηγήσει ότι είναι ο δικός μου θείος. Αφού όλοι το γνώριζαν στην πόλη. Μαζί τριγυρνούσαμε εδώ κι εκεί. Σαν αυτοκόλλητα ήμασταν. Εκτός από τους τελευταίους μήνες. Αναρωτιέμαι γιατί.

– Δεν το δέχομαι! είπα τότε με αγανάκτηση, αν και νομίζω ότι κανένας δε με άκουσε. Κι αν δε σε ακούει κανείς, μετρά όταν λες κάτι με αγανάκτηση; Αυτό δεν το ήξερα. Αλλά πολλά δεν ήξερα γι' αυτή την υπόθεση.

Αποκλείεται ο θείος να χάθηκε για πάντα, σκέφτηκα. Αφού το λέει το γράμμα: «σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης». Αν κάποιος χαθεί για πάντα, δεν μπορεί να είναι επείγουσα ανάγκη. Αφού πάει, χάθηκε! Τέλος! Όχι, σίγουρα κάπου θα ξεχάστηκε ο θείος ή θα έπεσε σε καμιά περίεργη τρύπα ή ίσως ακόμα να τον κρατά όμηρο κάποια αγενής συμμορία. Εξερευνητής ήταν ο θείος. Συμβαίνουν αυτά.

– Αχ, αναστέναξα, κι αυτή τη φορά σίγουρα κανείς δε με άκουσε. Ο μπαμπάς είχε ήδη τραβήξει για τη δουλειά κι εγώ ήμουν μόνη στο σπίτι. Κοίταξα τον απέναντι τοίχο. Εκεί όπου βρισκόταν κορνιζαρισμένο ένα απόκομμα εφημερίδας που έδειχνε χαμογελαστό τον αγαπημένο μου θείο.

Ήταν από τη βραδιά που τον είχε βραβεύσει ο Δήμαρχος της πόλης ως εξερευνητή της χρονιάς. Γιατί ο θείος Κασπάρ δεν ήταν ένας απλός εξερευνητής. Είχε τις ιδιαιτερότητές του! Γιατί, αντί να βρίσκει χαμένα αντικείμενα και σπάνια πλάσματα, ο θείος τα έκρυβε. Κάπου για να μη βρεθούν ξανά. Ή για να βρεθούν αργότερα ή τέλος πάντων να βρεθούν εκεί που πρέπει.

Γιατί το έκανε αυτό ο θείος Κασπάρ κανείς δεν ήξερε, αλλά, όπως φαίνεται, ο λόγος ήταν πολύ σημαντικός, και γι' αυτό τα πέτα του ήταν γεμάτα με παράσημα και η ζωή του με τιμές.

Τον καημένο τον θείο Κασπάρ! Λες να έχει καταφέρει να εξαφανίσει τον ίδιο του τον εαυτό; αναρωτήθηκα. Λες να τον έκρυψε σε κάποιο μέρος που ούτε ο ίδιος θυμάται; Κι αν κάποιος χάσει τον εαυτό του, ποιος θα τον ειδοποιήσει ότι χάθηκε; Ούτε αυτό το ήξερα.

Κι ύστερα κοίταξα απελπισμένη έξω από το παράθυρο κι ευχήθηκα να μην είχα για μοναδική παρέα εκείνο τον φάκελο που ήταν τόσο βαρύς, που, αν τον αφήναμε στη στέγη του σπιτιού μας, θα το συνέθλιβε.

Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή παρατήρησα ένα παράξενο κίτρινο πουλί που ήρθε και κάθισε στο γείσο του παραθύρου μου. Και τότε ευχήθηκα εκείνο το πουλί να μην ήταν ένα απλό πουλί, αλλά να ήταν ένα Πλι! Και να ήταν το δικό μου Πλι και μαζί να βρίσκαμε τη λύση σε αυτό το μεγάλο μυστήριο, της εξαφάνισης δηλαδή του θείου Κασπάρ.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Ο

2

ΑΝΟΙΞΑ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ, αλλά το πουλί πέταξε. Πολύ πριν προλάβω να κοιτάξω καλύτερα. Και τολμώ να πω ότι είχε κάτι παράξενο εκείνο το πουλί. Κάτι που δεν μπορούσα να διευκρινίσω. Γι' αυτό έκλεισα το παράθυρο και πήγα να βρω την Αντουανέτ στο πάρκο με τις ορτανσίες.

Περπατούσα σκεφτική κι έπεφτα στους μικρούς νερόλακκους των δρόμων και, κάθε φορά που έπεφτα, ξαφνιαζόμουν κι έβαζα τα γέλια, γιατί μου αρέσει να πέφτω σε νερόλακκους, ιδίως όταν βάζω τις γυαλιστερές, κίτρινες γαλότσες μου και ιδίως όταν είναι καλοκαίρι.

Σε κάποιο σημείο παρατήρησα τρεις κυρίους με μοβ στολή και δαντελένια πουκάμισα, και κατάλαβα ότι ανήκαν στο συνεργείο καλλωπισμού και τελειότητας της πόλης, που με κάτι τεράστια σταγονόμετρα αναρροφού-

σαν το νερό από τις λακκούβες αμέσως μόλις γέμιζαν. Αμάν, αυτός ο Δήμαρχος! σκέφτηκα και δεν ξέρω γιατί το είπα αφού ο Δήμαρχος θέλει μόνο το καλό μας και το βάζει πάνω από όλα.

Έπειτα, συνάντησα την Αντουανέτ στις κούνιες, όπως ακριβώς το περίμενα. Είχε ανοιχτή την κασετίνα με τα κατσαβίδια της και βίδωνε μια βίδα που είχε λασκάρει από το κάθισμα της κούνιας. Μόλις τελείωσε, τακτοποίησε τα εργαλεία της κι έκανε νόημα σε ένα μικρότερο παιδί που περίμενε με αγωνία να καθίσει. Μετά το έσπρωξε με δύναμη. Κι όταν το παιδί ανέβηκε πολύ ψηλά ξεσπώντας σε χαρούμενες φωνές, το χαμόγελο της Αντουανέτ έφτασε μέχρι τον ουρανό.

– Σε ευχαριστώ, φώναξε το παιδί.

– Δεν κάνει τίποτε, απάντησε η Αντουανέτ.

Κι όταν κατάλαβε ότι εγώ δεν είχα πει κουβέντα τόση ώρα, με κοίταξε προβληματισμένη. Μάλλον θα αναρωτιόταν τι να έχω και γιατί ήμουν τόσο μούτρο και γιατί έγινα τόσο κόκκινη σαν την κασετίνα της, επειδή εκείνη η σκέψη για τον Δήμαρχο ακόμα μου τριβέλιζε το μυαλό.

– Τι έχεις; ρώτησε. Είναι επειδή δεν έχεις Πλι; Κοραλία Ρουσσό, τα είπαμε αυτά! Δεν αποκτούν όλοι Πλι. Πολύ λίγα Πλι ζουν στην πόλη. Και οι οικογένειες που είναι τυχερές και έχουν Πλι τα αφήνουν κληρονομιά στα παιδιά τους. Να, όπως το Πλι του Σέντρικ, που το είχε πρώτα ο προπάππος του. Δεν τα είπαμε αυτά;

– Ναι, είπα εγώ. Δίκιο έχεις. Τα είπαμε. Και σιώπησα και πάλι.

Κι η αλήθεια είναι ότι το ήξερα ότι τα Πλι ήταν λίγα και δυσεύρετα (σπάνια συναντούσε κάποιος ένα ξεχασμένο Πλι), αλλά, κάθε φορά που τύχαινε να βρεθώ κοντά σε ένα ζώο, σταματούσα και κοίταγα προσεχτικά, με κομμένη την ανάσα, για να δω αν επρόκειτο για κάποιο Πλι ή για ένα ακόμη συνηθισμένο ζώο.

Τα Πλι βέβαια (αν τα κοιτάξεις καλά) δε μοιάζουν με τίποτα απολύτως συνηθισμένο. Για αρχή, ένα Πλι δεν το βρίσκεις όταν το ψάχνεις. Όταν όμως δεν το περιμένεις, ξαφνικά, τσουπ, να σου το εκεί! Μπορεί, για παράδειγμα, να κάθεται ήσυχα σε μια γωνιά, να παρατηρεί με εκείνο το περίεργο βλέμμα του που σε κάνει να νιώθεις ότι κάτι ξέρει – κάτι που σίγουρα και πέρα από κάθε αμφιβολία εσύ δεν ξέρεις.

Η Αντουανέτ συνέχιζε να με παρατηρεί, χωρίς να καταλαβαίνει τι με απασχολούσε.

– Όχι, δεν είναι το γνωστό θέμα με τα Πλι, της εξήγησα. Αν και κανείς δεν μπορεί να αγγίξει την τελειότητα χωρίς τη βοήθεια κάποιου Πλι, τόνισα μετά. Αυτή τη στιγμή όμως το μόνο που σκέφτομαι είναι ο θείος Κασπάρ.

– Και γιατί αυτό; ρώτησε η Αντουανέτ κάνοντας ένα νεύμα για να πάμε να καθίσουμε σε ένα παγκάκι.

Έπειτα, η αγαπημένη μου φίλη, Αντουανέτ Ντιντερό,

έβγαλε ένα μεγάλο μπισκότο από την κασετίνα των εργαλείων της, το ξετύλιξε, πήρε τον χάρακά της, το μοίρασε ακριβώς στα δυο και μου έδωσε το ένα κομμάτι.

– Τι γιατί; Γιατί έχει χαθεί, Αντουανέτ! Αυτό είπε ο μπαμπάς. Ο θεός έχει χαθεί και μου άφησε αυτόν εδώ τον φάκελο, εξήγησα. Κι έδειξα τον φάκελο στην Αντουανέτ.

Εκείνη τον πήρε στα χέρια και τον ζύγισε καλά κλείνοντας το ένα μάτι και δαγκώνοντας τη γλώσσα.

– Δηλαδή, πότε τον είδες τελευταία φορά; ρώτησε αμέσως μετά.

–Σήμερα. Αφού σου είπα. Όταν μου τον έδωσε ο μπαμπάς.

– Όχι τον φάκελο! Τον θείο Κασπάρ. Πότε τον είδες τελευταία φορά;

– Για να σκεφτώ, είπα. Και σκέφτηκα αρκετά. Σίγουρα όχι μετά τα Χριστούγεννα, είπα κάπως απογοητευμένη.

– Πριν έξι μήνες δηλαδή. Βάλε βγάλε, είπε η Αντουανέτ. Κι από τότε δεν τον ξαναματασυνάντησες; ρώτησε πιέζοντας τα χείλη της.

– Όχι.

Πράγμα που είναι μεγάλο κρίμα, σκέφτηκα κατεβάζοντας το κεφάλι. Γιατί μπορεί ο θεός ο Κασπάρ να έχει την τάση να εξαφανίζεται, αλλά κι εγώ... κι εγώ θα μπορούσα να τον είχα ψάξει νωρίτερα. Να τον είχα πάρει ένα τηλέφωνο, να του είχα στείλει ένα γράμμα. Αλλά πού; Πού θα έστελνα το γράμμα; Σε ποια διεύθυνση;

Κάθισα και σκέφτηκα κι άλλο. Ντάξει, η αλήθεια είναι ότι ήδη καθόμουν και σκεφτόμουν, οπότε μάλλον καλύτερα να πω ότι συνέχισα να σκέφτομαι. Και σκεφτόμουν κι άλλο. Κι άλλο. Και τότε, ξαφνικά, ένα φως άναψε μέσα στο μυαλό μου. Ήταν μια απλή, σχεδόν αστεία διαπίστωση που δεν είχα κάνει ποτέ μέχρι εκείνη τη στιγμή: Εγώ, η Κοραλία Ρουσσό, ανιψιά του διάσημου εξερευνητή Κασπάρ Ρουσσό, δεν ήξερα πού μένει ο ίδιος μου ο θεός.

